

ALEXANDRIA
BELLEFLEUR

*Tähti-
kuvioita*

Suomentaneet Lauri Sallamo ja Heidi Tihveräinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *Written in the Stars*

Copyright © 2020 by Alexandria Bellefleur. All rights reserved.
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-41726-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Ensimmäinen luku

hminen pystyy sietämään hankaavia vaatteita vain tiettyyn pisteeseen asti, ja Elle Jonesin tapauksessa se raja oli ylittynyt. Hän oli joutunut väistelemään lastenvaunuja Macy's-tavaratalon värikkään jouluikkunan edustalla ravintolaa kohti kiiruh-taessaan, minkä seurauksena hänen uudenkarheat pitsireunaiset alushousunsa olivat hiipineet aina vain ylemmäs ja alkaneet tun-tua ennemminkin vyöltä kuin bokseilta. Keväänraikas huuhte-luaine miltei maistui suussa asti.

Hameen päältä kaivelu ei ollut auttanut eikä liioin kiemur-telu. Eikä se, kun hän oli ikään kuin kiehnännyt ohimennen lii-kennevalotolppaa vasten. Lantion liike ei ollut kuitenkaan tuo-nut mieleen esimerkiksi *seksikästä tankotanssijaa* vaan *karhun, joka yritti raivokkaasti hoitaa syyhyään metsän siimeksessä*. Viimei-senä oljenkortena hän oli yrittänyt korjata tilanteen työntämällä käden hameensa alle, mikä valitettavasti oli näyttänyt ulospäin lähinnä siltä, että hän oli päättänyt harrastaa omaa kivaä Star-bucksin edessä. Seattlen kaduilla oli nähty oudompaakin, mutta eräs mies oli silti virnuillut hänelle ohi ajaneen mutaisen Priusin pelkkääjän puolen ikkunasta.

Kaikki johtui siitä, että hän oli päättänyt pukea ylleen *nämä* alusvaatteet, jotka olivat *uudet ja seksikkäämmät* kuin hänen vaatekaappinsa muu sisältö. Ei sillä, että hän olisi kuvitellut

Brendonin sisaren näkevän niitä, mutta entä jos treffit menivätkin hyvin?

Entä jos? Sehän oli tuhannen taalan kysymys, toivonkipinä, joka sai hänet yrittämään yhä uudelleen – ja *uudelleen*. Perhoset vatsassa rauhoittivat häntä ja saivat hänet miltei unohtamaan ne lukuisat kerrat, kun hänet oli torjuttu eikä hänen puhelimensa ollut taaskaan soinut. Ne kerrat, kun kipinää ei vain ollut.

Hänen tapauksessaan ei kuitenkaan voinut puhua ensitreffejä edeltävästä hermoilusta, sillä tunne oli pikemmin maaginen, aivan kuin suonissa olisi virrannut glitteriä. Kenties päivällinen sujuisikin hyvin. Kenties he tulisivatkin keskenään juttuun. Kenties ensitreffit johtaisivat toisiin treffeihin, sitten kolmansiin ja neljänsiin ja – kenties nämä olisivat hänen viimeiset ensitreffinsä. Finaaliin pum, ja perhosia vatsassa koko loppuelämän.

Elle pysähtyi ravintolan edustalle huohottamaan onnistuttuaan vihdoin oikaisemaan alushousunsa. Hailakansiniseen hameeseen jäi tummat jäljet, kun hän pyyhki siihen hiestä kosteat kämmensä ennen hopeiseen ovenkahvaan tarttumista. Hän veti, ja... lasiovi liikahti tuskin pari milliiä.

Ravintola oli kalliinpuoleinen, minkä takia Ellen oli pakko ihmetellä: tekivätkö rikkaat ihmiset oikeasti niin paljon fyysistä työtä, että heillä oli riittävästi lihasmassaa näiden ovien avaamiseen? Vai olivatko he huippukunnossa, koska heillä oli varaa henkilökohtaisiin valmentajiin ja yksityisiin pilatestunteihin? Elle kiskoi lujempaa. Vaadittiinko avaamiseen ovikoodi? Pitkö hänen painaa summeria? Tai heiluttaa oven edessä luottokorttiaan, jonka luottoraja oli kieltämättä surkean pieni?

Lasin toiselta puolelta vilkutti käsi, jonka huolitellut kynnet oli lakattu maailman tylsimällä vaaleanpunaisella sävyllä. Elle suoristautui ja – voi pyhä Saturnus. Ei ihme, että tämä paikka oli niin suosittu, hinnoistaan ja hankalista ovistaan huolimatta.

Kuvankauniin työntekijän kuparinvärisille kutreille vetivät pituudessaan vertoja vain tämän solakat sääret; nainen oli niin epä-reilun upea, että Elle oli sokaistua. Asiaa ei tietenkään auttanut ollenkaan, että hän näki lasiovesta samaan aikaan oman himmeän kuvajaisensa. Likaisenvaalea otsatukka harotti ja silmänrajausväri oli tuhrintunut niin, että hän muistutti kuuman kaunottaren sijaan hikistä pesukarhua. Ellen itsetunto oli paremman kerran koetuksella.

”Pitää työntää.” Ruskeasilmäinen tarjoilija katsoi ovenkahvaa merkitsevästi.

Elle painoi kämmenensä lasiin, ja ovi aukeni höyhenen-kevyesti. Vaikka marraskuinen ulkoilma oli viileää, hänen poskiaan kuumotti. Hienosti menee. Ainakaan hänen mokailujaan ei ollut nähnyt kukaan muu kuin tarjoilija ja hän itse. Brendonin sisarelle ne olisivat varmasti antaneet unohtumattoman ensivaikutelman.

”Kiitos. Tähän pitäisi laittaa kyltti. Miksi yönnettävässä ovesta edes on kahva?” Elle naurahti ja – okei, sutkaus ei ollut hauska, mutta olisi tarjoilija edes voinut yrittää teeskennellä. Ei hän olisi mitään ponnekasta hekotusta kaivannut, mutta edes huvittuneen hymähdyksen, sillä Ellehän oli aivan oikeassa.

Mutta ei. Tarjoilija hymyili kireästi, tarkkaili Elleä hetken ja vilkaisi sitten huokaisten puhelintaan.

Palvelussa ei ollut kyllä kehumista.

Elle päätti etsiä ravintolasta Brendonia muistuttavaa henkilöä sen sijaan että olisi häirinyt enempää tätä häikäisevää ilmestystä, joka näytti muutenkin olevan kiinnostuneempi puhelimestaan kuin työstään.

Brendon ei ollut kertonut sisarestaan paljon. Kun Brendon oli kuullut Ellen puhuvan jollekulle toiselle deittailun hankaluuksista paitsi naisena myös toisista naisista pitävänä naisena, tämän

kasvoille oli levinnyt suloinen, koiranpentumaisella tavalla inno-
kas ilme, ja tämä oli kysynyt: ”Sinäkö olet lesbo? Niin on minun
Darcy-siskonikin.” Elle oli itse asiassa biseksuaali mutta silti hyvin
utelias. Brendonin vino hymy oli piirtänyt poskiin hymykuopat,
ja silmät olivat tuikkineet ilkkurisesti. ”Te tulisitte varmasti kes-
kenänne juttuun oikein hyvin.”

Ja miten Elle olisikaan voinut kieltäytyä, kun hän oli juuri
äskettäin marmattanut Margot’lle epäonnestaan parisuhdemark-
kinoilla? Kieltäytyminen olisi ollut hölmöä.

Brendon oli kertonut vain, että Darcy tapaisi Ellen Wild
Gingerissä seitsemältä ja hän hoitaisi varauksen heidän puoles-
taan. Ehkä Darcy odotteli baarin puolella. Baarimikon kanssa
rupatteli pieni ja sievä vaaleaverikkö vaaleanpunaista martinia sie-
maillen. Se saattaisi olla Darcy, mutta toisaalta Brendon oli pitkä
ja hänellä oli leveät hartiat. Kenties sitten –

”Anteeksi.”

Kun Elle käännähti ympäri, tarjoilija ei enää tuijottanut puhe-
lintaan vaan katseli häntä kysyvä ilme kasvoillaan. ”Mm, niin?”

Luoja, kun sievät ihmiset saivat hänet takeltelemaan.

Tarjoilija karisti kurkkuaan. ”Oletko tullut tapaamaan jotakuta?”

Ainakaan nyt Ellen ei tarvitsisi mennä puhuttelemaan kömpe-
lösti ravintolan jokaista naishenkilöä. ”Joo, olen minä. Varauksen
pitäisi olla Lowellin nimellä.”

Kadehdittavan paksut huulet suipistuivat, kun nainen siristi
hieman silmiään. ”Elle?”

Hetkinen. ”Ei kun Darcy. Ellei Brendon laittanut varaukseen
minun etunimeni ja hänen sukunimensä, mutta se olisi ollut jo
aika röyhkeää.” Elle hörähti. ”Olen käynyt monilla ensitreffeillä,
eivätkä niistä yhdetkään ole sujuneet *niin* hyvin.”

”Ei vaan tarkoitan, että *sinä* olet Elle”, tarjoilija totesi hitaasti.
”*Minä* olen Darcy.”

Ellen rinnassa jysähti, kun sydän jätti iskun väliin ja alkoi sitten pamppailla vimmatusti. ”Darcy... eli sinä? Sinäkö olet Darcy?” Kaikesta päätellen ei siis tarjoilija.

Darcy nyökkäsi.

Totta kai tämä oli Brendonin sisar. Aivan tyypillistä Ellen tuuria, ja totuuden selvittyä yhdennäköisyys tuntui ilmeiseltä. Molemmat olivat pitkiä, hoikkia ja kohtuuttoman viehättäviä. Brendonin hiukset olivat toki tummemmat mutta ehdottomasti silti punaiset, ja molemmilla oli pisamia. Darcyn tapauksessa niin paljon pisamia, että kermanvaalea iho oli miltei kuin kartta, jolle vaaleanruskeat pisamat muodostivat tähtikuvioita. Ne jatkuivat leuan yli kaulaan ja katosivat leveähelmaisen mekon vihreän kauluksen alle, ja Elle saattoi vain *kuvitella*, mihin ne päättyisivät.

Ellen varpaita kipristeli ja posket alkoivat helottaa, kun Darcy tutkaili häntä aivan yhtä häpeilemättömästi. Hän yritti olla virnistämättä. Ehkä oli sittenkin hyvä asia, että hän oli päättänyt pukea juuri nämä alusvaatteet ylleen.

”Olet myöhässä.”

Auh. Tai sitten ei. ”Tiedän, ja olen kauhean pahoillani. Mutta matkalla –”

Darcy hiljensi Ellen kätensä heilautuksella. ”Ei se mitään. Minulla on ollut pitkä päivä ja olen jo ehtinyt maksaa.” Darcy osoitti ovea Ellen olan takana. ”Olin juuri tilaamassa kyytiä.”

”Mitä? Älä nyt.” Olihan Elle toki myöhässä, mutta vain muutamien minuuttien. No okei, vartin, mutta se ei ollut hänen syytään. ”Olen oikeasti pahoillani. Olisin laittanut viestin, mutta akku loppui ja Macy’sin edessä oli mammojen kokoontumisajot. Usko pois, kun kerron, että alennusmyyntien aikaan he eivät tunne armoa. Olisi melkein voinut luulla, että on musta perjantai. Voitko kuvitella, että kaupassa oli jo joulukoristeet? Minun asunnossani roikkuu vain hämähäkinseitettä ja Luu-ciano Pava-

rotti.” Darcyn oudoksuva ilme sai Ellen punehtumaan entises-
tään. ”Hän on, tuota, kotiluurankoni. Meistä hän oli niin hul-
vaton, ettemme olleet itsekään pysyä nahoissamme. Koska... no
niin.” Elle ryhdistäytyi ja hymyili Darcylle vilpittömästi. ”Olen
odottanut tätä iltaa siitä lähtien kun veljesi kertoi, että meillä
saattaisi synkata. Saanko ostaa sinulle toisen drinkin?”

Elle pidätti hengitystään sillä välin kun Darcy pohti sormet
otsaan painettuina kuin koettaisi karkottaa orastavan päänsäryn.

Elle yritti parhaansa mukaan olla kiemurtelematta kidutta-
van hiljaisuuden vallitessa, kunnes Darcy laski kätensä ja väläytti
hymyntapaisen. ”Yksi vielä.”

No niin, kerta kiellon päälle. Elle puri itseään poskeen ja
hymyili. Köyhällä ei ole varaa nirsoilla. Jos innottomuutta ei las-
kettu, tilannehan oli aivan hyvä. Lupaava. Elleellä olisi vielä mah-
dollisuus korjata mokansa. Hän pystyisi tähän. Ilman muuta.

Darcyn korkeat, punapohjaiset korkokengät kopisivat tasai-
sesti tämän kävellessä hillityn tyylikkäästi ravintolan halki. Elle
seurasi perässä ja pöyhi vaivihkaa otsatukkaansa. Ensivaikutelma
ei välttämättä ollut osunut nappiin, mutta sehän tarkoitti, että
asiat saattoivat vain parantua.

”Mikä sinulle maistuisi?” Elle poimi pöydältä viinilistan ja –
voi pyhä Saturnus. Hänen lompakkonsa kääpetyi sikiöasentoon.

”Francois Carillon Chardonnay.” Darcy viittilöi tarjoilijalle.

Francois... Elle tihrusti viinilistaa aivan läheltä ja oli tukehtua.
Viisikymmentäkuusi dollaria viinilasillisesta? Kyseessä oli oltava
virhe. Kirjoitusvirhe, desimaalivirhe tai kynttilänvalon outo hei-
jastus kultaisesta fontista. Hän varmisti, ettei ollut sekoittanut
lasillisen hintaa koko pulloon tai ehkä laatikkoon, ja... ei.

”Mitä saisi olla?” tarjoilija kysyi ja kääntyi Darcyn tilattua
Ellen puoleen. ”Entä teille, neiti?”

”Tuota.” Elle vilkuili listaa ja yritti olla irvistämättä. Eikö täällä

ravintolassa uskottu happy houriin? Tai ylipäätään onnellisuuden? Tai vuokran maksuun? Hemmetti, vuokra. Eräpäivä oli ensi maanantaina. ”Domaine De Pellehaut Merlot Blend?”

Hän paitsi lausui viinin nimen päin prinkkalaa myös *inhosi* merlotia. Mutta yhdeksän dollaria kuulosti paljon siedettävämältä kuin *viisikymmentäkuusi*.

Tarjoilija nyökkäsi ja poistui paikalta.

Pelasta nämä treffit. Periaatteessa hyvin yksinkertainen tavoite, mutta hänen kaikki hienot ja häikäisevät sutkautuksensa takertuivat kurkkuun purukumin lailla, kun Darcy vain *tuijotti* häntä. Kynttilänvalossa Darcyn vaaleanruskeat silmät näyttivät kermatoffeen värisiltä, ja kun Darcy vilkaisi puhelintaan, valaistus vain korosti tummimpia, paksuimpia ripsiä, jotka Elle oli ikinä nähnyt –

”Mikä sinun ripsivärisi on?” Elle möläytti.

Darcy asetti puhelimen pöydälle näyttö alaspäin, kohotti katseensa ja kurtisti kulmiaan. ”Ripsiväarinikö? Yves Saint Laurent.”

”Ne ovat hyvin kauniit. Silmäsi siis.”

Darcyn poskipäihin ilmestyivät viehättävät vaaleanpunaiset täplät. ”Ai? Kiitos.”

Elle puri huultaan, levitti lautasliinan huolellisesti syliinsä ja yritti kovasti hillitä itsensä, kun oli onnistunut yllättämään seuralaisensa. Hän kohotti katseensa vasta kun oli varma, ettei virnuilisi kuin hölmöläinen... ja huomasi, että tällä kertaa Darcyn silmissä oli jotain muutakin kuin kohteliasta uteliaisuutta.

Ellen hengitys salpautui. Hän saattoi vain seurata Darcyn helottavien poskien tummumista.

Darcy sorja kurkku liikahti, kun tämä nielaisi. Kieli kostutti pulleaa alahuulta ja kiinnitti Ellen huomion kuunsirpin muotoiseen pisamaan suupielessä. Hyvä tavaton, Elle ei ollut ehtinyt vielä maistaakaan viiniään ja tunsu jo olonsa pötkyräiseksi, mutta se saattoi toisaalta johtua myös hengityksen pidättämisestä.

Magneettinen. Elle ei pystynyt kääntämään katsettaan, sillä tunne kihelmöi kielellä samppanjan lailla. Se tuntui ensimmäiseltä pulahdukselta uima-altaaseen hellepäivänä ja siltä hetkeltä, kun suosikkibiisi nytkähtää kunnolla käyntiin. Oli kyse sitten kipinöistä tai kemiasta, tämä oli *se* yhteyden tunne, jota hän oli aina kaivannut.

Tarjoilija palasi tarjottimiseen ennen kuin Ellen puhekyky ehti palautua. Mies täytti ensin Darcyn lasin pienoiskarahvista ja kaatoi sitten punaviiniä Ellen lasiin. Tarjoilija jäi odottamaan ja yskäisi hienovaraisesti.

Pitikö Ellen tosiaan... nuuhkia sitä? Maistaa sitä? Ja sanoa mitä? Luoja, hänhän oli saanut viime viikolla Margot'n kanssa tyhjennettyä hanapakkauksen Franzian roseeviiniä. Hän oli juonut suoraan pussin suusta, kun Margot oli tiristänyt siitä viimeiset tipat ulos. Elleä ei voinut varsinaisesti pitää viiniasiantuntijana.

Hän nuuhkaisi, maistoi ja hyräili mietteläänä. Hyi. ”Jep. Aivan selvästi merlotia. Kiitos.”

Tarjoilija täytti Ellen lasin loppuun asti huvittuneen oloisena. ”Tulen kohta hakemaan tilauksenne.”

Elle sipaisi hiussuortuvan korvansa taakse, ja sormi jäi kiinni korvarenkaaseen. Puna oli ehtinyt miltei haihtua Darcyn poskilta, ja tämä yritti viiniä siemaillessaan välttää katsomasta Elleä. Se ei Elleä haitannut; Darcy ei käyttäytyisi tuolla tavalla, ellei olisi tuntenut äsken jotakin.

”Brendon mainitsi, että työskentelet... vakuutusosalalla? Muis-tinko oikein?”

Darcy hörppäsi viiniä ja nyökkäsi. ”Olen aktuaari.”

”Sehän kuulostaa... kiinnostavalta.”

Yllättävää kyllä, Darcy naurahti. ”Tiedän, kuulostaa aivan uskomattoman tylsältä.”

Elle nojasi tuoliinsa ja virnisti. ”En taida edes tietää, mitä aktuaari tekee.”

”Tehtäväni on auttaa vakuutusmaksujen tarkassa ja reilussa määrittämisessä analysoimalla muuttujia ja seuraamalla suhdanteita pitkällä aikajänteellä. Työ on lähinnä matemaattista analyysia.” Darcy kohautti olkapäitään ja asetti viinilasinsa pöydälle. ”Pidän siitä.”

Sana ”matemaattinen analyysi” palautti Ellen mieleen opiskeluaikojen traumat. Matematiikka ei yleensä saanut häntä kuumaksi, vaikkei hän siinä keho ollutkaan. Mutta jos Darcy haluaisi keskustella koko illan differentiaaleista ja raja-arvoista, Elle kuuntelisi tämän soinnikasta ääntä oikein mielellään.

”Sehän on kaikkein tärkeintä.” Elle risti säärensä pöydän alla ja hipaisi ohimennen Darcyn nilkkaa. ”Elämä on liian lyhyt, että tarvää sen johonkin, mistä ei nauti. On ihannetilanne, kun saa hankittua mukavalla työllä elannon.”

Kun Darcy hymyili, tämän suupieleen ilmestyi pikkuruinen hymykuoppa kehystämään tuota erityistä pisamaa. ”Mitä sinä teet työkseksi?”

”Eikö Brendon kertonut?” Deittisovelluksen kehittäjäksi Brendonilta vaikutti puuttuvan olennaista tietoa parinmuodostuksesta. ”Olen astrologi. Tähdet kertovat eli TK on minun ja Margot´n – siis kämppikseni – luomus.”

Kun Darcy kallisti päätään, kuparinväriset kiharat valahtivat toiselle olkapäälle.

”Tiedäthän, siis se horoskoopptili Twitterissä ja Instagramissa? Julkaisemme puolen vuoden kuluessa kirjankin.”

Darcy pudisti päätään. ”En oikeastaan käytä Twitteriä. Tai Instagramia. Tai mitään muutakaan sosiaalista mediaa.”

Kuka muka ei käyttänyt sosiaalista mediaa? Oli ehkä ymmärrettävää pysytellä loitolla Facebookista, jonne kaikki vanhat suku-

laiset olivat soluttautuneet, mutta että Twitteristä? Tai Instagramista?

”No, me julkaisemme neuvoja ja satunnaisia meemejä sekä vitsejä. Ainoa Oikea Pari haluaa konsultoida meitä, koska he haluavat lisätä sovellukseensa horoskoopikartan. AOP:ssa käyttäjien yhteensopivuus selvitetään hauskojen BuzzFeed-tyylisten persoonallisuustestien, kuvitteellisten ihanneparien ja muun sellaisen perusteella, mutta kartta kertoisi heille myös tärkeimpien planeettojen asennot.” Elle osoitti Darcyn puhelinta. ”Jos saan lainata puhelintasi, voin laatia sinulle kartan hujauksessa. Tarvitseen vain syntymäaikasi ja -paikkasi.”

”Kiitos, mutta ei kiitos”, Darcy vastasi huvittuneena.

”Etkö tiedä syntymäaikaasi? Useimmat planeetat liikkuvat niin hitaasti, että – no, en tietenkään pystyisi päättämään nousevaa merkkiäsi enkä kertomaan tarkemmin huoneista, ja Kuu saattaa vaatia pähkäilyä, mutta voisimme silti selvittää joitakin juttuja.” Ellei – voi paska, oliko Elle mennyt liian pitkälle? Hän oli elannon hankkimisen lisäksi niin tottunut analysoimaan tuttavien ja perheenjäsenten horoskooppeja, että siitä oli tullut hänelle jo toinen luonto. ”Ymmärrän kyllä, jos se on liian henkilökohtaista.”

Darcy tarttui viinilasinsa jalkaan ja pyöritteli juomaa lasissaan. ”Olen pahoillani, en oikein usko näihin juttuihin.”

Elle kurtisti kulmiaan. ”*Juttuihin?*”

Darcy puri alahuultaan ja näytti siltä, että yritti kovasti olla nauramatta. ”Taivaankappaleisiin liittyvien ilmiöiden ja ihmisten käytöksen väliseen yhteyteen. Minusta on aika laiskaa syyttää planeettoja omasta luonteestaan.”

Elle oli kuullut saman väitteen aiemminkin. ”Kyse ei ole siitä, että *syyttää* planeettoja luonteestaan, vaan siitä, että oppii ymmärtämään itseään, omia käyttäytymismallejaan ja taipumuksiaan. Sehän on ihmisestä itsestään kiinni, mitä tiedolla tekee.”

Darcy siemaisi viiniä siroasti ja asetti lasin pöydälle. ”Olen silti eri mieltä.”

Elle puri poskeaan. Ei se haittaa. Hän itse uskoi astrologiaan, samoin kuin hänen *viisisataatuhatta* Twitter-seuraajaansa.

Oli kieltämättä lievä pettymys, ettei Darcy ollut hänen kanssaan samoilla linjoilla, mutta tähän oli vasta yksi puheenaihe. Toki erittäin tärkeä sellainen, mutta kyse ei sentään ollut vastakkaisista poliittisista mielipiteistä. Hänen ei tarvitsisi painostaa Darcya... ainakaan ensitreffeillä. ”No, olemme Margot’*n* kanssa kuitenkin hullun innostuneita siitä, että saamme – *toivottavasti* – auttaa ihmisiä löytämään sielunkumppaninsa.”

Darcy hymähti – ääni ei ollut myönteinen tai huvittunut naurahdus vaan ivallinen tuhahtus, jonka alentuvuutta silmien pyörittely lisäsi. ”Kuulostat aivan veljeltäni.”

”Onko se huono asia?”

”Aika romanttinen näkemys.” Darcy laski katseensa ja vaikutti sulkeutuvan.

Elle kurtisti kulmiaan. ”Ja onko *se* sitten huono asia?”

”On se hieman hölmöä. Sielunkumppanuus. *Ainoa oikea* mahdollinen pari.” Darcy pudisteli päätään ajatuksen naurettavuudelle.

Perhoset lopettivat lepatuksen ja Ellen vatsasta kouraisi ikävästi, vaikka viini saattoikin olla osasyllinen. Miksi Darcy oli edes lähtenyt treffeille jos ei etsinyt rakkautta tai ollut valmis antamaan rakkaudelle mahdollisuutta?

”Minusta se on kiva ajatus”, Elle intti. ”Jos ei usko rakkauteen, niin mihin sitten?”

Darcy tunnusteli kielellä poskeaan. ”Kaunis ajatus, joka sopii taivaanrannan maalarille.”

Oliko tuo piikki *sekä* Elleä *että* hänen ammattiaan kohtaan? ”Olen mieluummin taivaanrannan maalari kuin kyyrikko.”

Elle yritti tarttua viinilasiinsa, mutta sormet vain hipaisivat sen jalkaa ja ote lipesi. Lasi keikkui pöydällä edestakaisin, ja hänen vatsassaan tuntui tismalleen samalta. Aika vaikutti hidastuvan, kun punaviini läikkyi reunan yli ja lasi meni nurin tahrien pella-
vaisen pöytäliinan, pöydän sekä Darcyn mekon merlotiin.

”Voi helvetti.” Elle tarttui lautasliinaansa ja ponnahti seisomaan, jolloin hänen polvensa osuivat pöytään ja –

Viidenkymmenenkuuden dollarin hintainen viinilasillinen kumoutui suoraan Darcyn syliin.

Elle jäähmettyi valkoinen lautasliina kädessään. Mitä hänen pitäisi tehdä sillä, painella tahraa? Olisi varmaan oikea hetki heiluttaa liinaa antautumisen merkiksi.

”Olen *hirveän* pahoillani.” Ellen kaulaa alkoi kuumottaa epämiellyttävästi.

”Se – ei se mitään.” Tuolinjalat narskahtivat puulattiaa vasten, kun Darcy nousi seisomaan. Se viini, joka ei ollut imeytynyt hänen mekkoonsa, valui noroina hänen sääriään pitkin. ”Anteeksi.”

Darcy käveli ravintolan takaosaan, jossa naistenhuone kyltin perusteella sijaitsi.

Sydän jyskytti kurkussa ja silmäkulmat alkoivat kostua, kun Elle nosti tyhjät lasit pystyyn. Helvetti tätä elämää. Hän ei missään tapauksessa ollut tehnyt äskeitä tarkoituksella. Hän ei yleensä ollut näin kömpelö, ei todellakaan, mutta Darcy oli saanut hänet puolustuskannalle.

Astrologia oli oma juttunsa – vaikkakin tärkeä sellainen – mutta kuinka Darcy ei saattanut uskoa *rakkauteen*? Kuinka ihmeessä tämä oli sukua herttaiselle nörtille, Brendonille, AOP:n *luojalle*? Innokkaasti elehtivä Brendon jaksoi kohkata Harry Potterista ja Star Warsista, ja Elle oli saanut todistaa kahdessa AOP-palaverissa, useilla lounastapaamisilla ja lukuisissa viesteissä, että

tämän pikkurillissäkin oli enemmän eloa kuin Darcyn koko (eitämättä upeassa) vartalossa. Elle oli tuntenut kipinöitä, sitä oli mahdoton kieltää, mutta oliko Darcy? Ilmeisesti ei, jos kerran tämän oli niin helppoa halveksua ajatusta tosirakkaudesta.

Elle nosti kätensä ja viittilöi tarjoilijalle.

Tarjoilija katseli pöytää paheksuva ilme kasvoillaan. ”Haen siivousvälineet.”

”Voisitko... sopiiko... olen valmis lähtemään.” Hän ojensi pankkikortin tarjoilijalle, vaikkei olisikaan halunnut päästää siitä irti.

Tarjoilija palautti Ellen Visa-kortin pian kuittiin kääritynä. Hyvä. Hän ei olisikaan halunnut nyt katsella laskua. ”Mukavaa illanjatkoa.”

Mukavaa, joo joo. Se juna meni jo eikä palaisi tälle asemalle enää koskaan.

Nyt oli enää mahdollista yrittää minimoida tappioita. Elle poistuisi paikalta heti kun Darcy tulisi naistenhuoneesta.

Hän risti säärensä ja yritti jättää huomiotta pakottavan tunteen virtsarakossa. Miksi Darcylla kesti niin kauan? Ehkäpä hänkin kävisi ensin vessassa. Jos hän kohtaisi matkalla Darcyn, hän voisi tappaa kaksi karpästä yhdellä iskulla ja toivottaa hyvät illanjatkot ennen kuin ehtisi aiheuttaa enempää vahinkoa.

Elle nousi seisomaan, viskasi lautasliinan pöydälle ja suuntasi vessaan.

”Annie, en olisi edes halunnut lähteä näille treffeille, ja nyt mekkoni on pilalla.”

Darcy seiso i käytävän toisessa päädyssä selkä Elleen päin. Darcy asteli korkokengissään hitaan määrätietoisesti edestakaisin naistenhuoneen edustalla puhelin korvaan painettuna.

Ellen jalat lukittuivat selviytymisen kannalta typerään vaihtoehtoon taistelemisen ja pakenemisen välissä: *jähmety*.

Darcy naurahti kuivakasti. ”En ymmärrä, miksi se on olen-
naista, mutta on hän sievä. Varmasti *oikein* hauskaa seuraa. Hän
on myös aivan toivoton sählääjä.”

Elle olisi halunnut vain käydä pissalla, mutta Darcy tukki väy-
län naistenhuoneen edessä ja haukkui häntä tälle Annielle.

”Mitä minun pitäisi kertoa Brendonille?” Darcy ihmetteli.
”Kerron totuuden ja sanon, että olimme toistemme täydet vasta-
kohdat. Tämä saa olla viimeinen kerta kun hän järjestää minulle
 treffit.”

Elle puristi huulensa yhteen ja yritti nieleskellä pois kurkkuun
 nousseen palan.

Tarkemmin ajateltuna vessahätä ei ollutkaan vielä kovin suuri.

Asunnon kosteassa ilmassa leijui kuusaman makea tuoksu.
Kylpyhuoneen oven alta nousi höyrykiehkuroita eteisen puolelle
Stevie Nicksin karheansuloisen äänen täyttässä olohuoneen.

Elle sulki oven perässään ja lysähti polvilleen eteisen lat-
tialle kipsilevyseinään siiman varaan kiinnitetyn Luu-ciano
Pavarottin viereen. Hän ryömi huoneen poikki ja lysähti voi-
hkaisten vatsalleen sohvalle. Selkänoojaa verhoava torkkupeitto
tuoksui etäisesti suitsukkeelta, ja helmaan kiinnitetyt pienet
kultakolikot tuntuivat mukavan viileiltä poskea vasten, kun
hän kaivautui syvemmälle rakkaan kankaan uumeniin. Oma
koti kullan kallis.

Kuusaman tuoksu vahvistui, kun tuuletin sammutettiin;
kylpyhuoneen oven avautuessa asuntoon tuprahti makea höyry-
pilvi, ja musiikki loppui kuin leikaten.

Margot tassutti olohuoneeseen leopardikuvioinen aamutakki
vyötäisille sidottuna ja pyyhe turbaaniksi kietaituna. Askelet

muuttuivat epävarmoiksi ja mustien, paksusankaisten silmälasien takaa pilkkistävät tummanruskeat silmät laajenivat järkyttyneinä. Margot avasi suunsa ja imi hetken alahuultaan ennen kuin sai kysytyä: ”Miten meni?”

”Tiedätkö ne toriaukion julkiset vessat?” Elle potkaisu kengät jalastaan ja irvisti, kun ne jättivät pölyisen, ruskean tahran heidän yrityksensä päämajan eli aamiaisnurkkauksen jalkalistaan. Hups.

”Ai ne, joissa on niin matalat ovet, että joutuu katselemaan vastakkaisen kopin käyttäjää nolosti silmiin?” Margot asteli huoneen poikki ja kyykistyi Ellen viereen.

Elle nyökkäsi. ”Menetin siellä alushousuni.”

Margot´n pikimustat kulmakarvat kohosivat turbaanin uumeeniin. ”Alahan selittää, koska minun ajatukseni harhailevat nyt ihan sopimattomille poluille.”

”Yäk, ei. Piti käydä pissalla.” Kun Elle oli kyykistynyt pöntölle, kauniit mutta epäkäytännölliset bokserit olivat koskettaneet törkyistä lattiaa ja olivat näin ollen iäksi menetetyt. ”Ne valahtivat alas ja osuivat johonkin... tahmeaan”, Elle kertoi nyrpistäen nenäänsä.

Sitä muistoa oli mahdoton pyyhkiä pois; alushousut olivat livenneet nilkoista lattialle peruuttamattomasti.

Margot´kin irvisti iljetyksestä. ”Siis ne uudet alushousut? Joissa oli sivussa nätit rusetit?”

”Jep.”

”Ne olivat söpöt.”

”Niitä ei kai ollut tarkoitettu minulle.” Elle niiskaisi äänekäästi ja työnsi varpaansa pörröisen maton tupsujen lomaan. ”Ne sitä paitsi hankasivat ihan pirusti.”

Margot avasi suunsa, puri huulta ja yskäisi. ”Arvaanko oikein, että treffit eivät sujuneet toivotulla tavalla?”

Ellen kurkusta pulpahti heikko naurahdus, mutta hän ei missään tapauksessa aikonut itkeä. Darcy Lowell ei ansainnut hänen kyyneliään. ”Mistä ihmeestä sinä niin päätelit?”

Margot ei sanonut mitään vaan tarttui Ellen käteen ja puristi. Pian sorminivelten jomotus alkoi tuntua pahemmalta kuin paine Ellen rinnassa.

”En ole koskaan ennen tavannut ketään yhtä upeaa ja samalla yhtä alentuvaa ihmistä.” Elle nielaisi, jottei hänen äänensä olisi säälittävästi sortunut. ”Kaikkein pahinta oli, että olisin melkein voinut vanhoa, että välillämme oli... *jotain*. Olen ihan varma, että tunsin kipinän.” Elle huokaisi ja olkapäät lysähtivät. ”Eipä sillä ole väliä. Ei minulla ollut mitään mahdollisuutta, oli kemiaa tai ei.”

Ihmiset voivat olla toistensa vastakohtia tai *äärimmäisiä* vastakohtia. Darcy ei uskonut astrologiaan tai sielunkumppaneihin ja – mitä tämä olikaan sanonut Ellestä? Aivan toivoton sählääjä? Sieväkin, mutta toivoton. Ja hauskaa seuraa, sitä ei sopinut unohtaa.

Tämä on hauskaa, mutta...

Elle, olet hauska tyyppi, mutta...

Meillä oli hauskaa, mutta...

Jos Elle olisi saanut dollarin joka kerta kun oli hänet oli torjuttu luonnehtimalla häntä hauskaksi, hän – ei, se olisi ollut silti inhottavaa rahasummasta riippumatta.

Siinä ei ollut mitään pahaa, että oli hauskaa seuraa – sellainen Elle halusikin olla. Mutta oli kokonaan toinen juttu, jos kukaan ei nähnyt hänessä mitään muita hyviä piirteitä.

Eikö hän voisi olla hauska ja enemmänkin? Ja eikö saman pitäisi päteä ihmissuhteisiin?

Margot maiskautti suutaan. ”Vitut hänestä. Omapa on tappionsa.”

”Niin sinä aina sanot.”

”Tarkoitan sitä joka kerta.”

Elle tuhahti. *Joopa joo*. Margot ei voisi käyttää tuota tekosyytä loputtomiin. Tänä iltana se ei jaksanut lohduttaa.

”Minä tiedän, mitä sinä tarvitset.” Margot ähkäisi kierähtäessänsä polvilleen ja noustessaan seisomaan. Hän nyppi iholtaan matosta irronnutta vihreää nöyhtää. ”Tequilaa.”

Margot’n margaritat olivat maailman parhaita: niissä oli ihanan kirpeä tequilan maku ja piristyksenä sateenkaaren värinen suolareunus. Elle olisi kipeästi halunnut suostua muttei voinut. ”On varhainen herätys. Minulla on äidin kanssa sovittu aamiainen, jos muistat.”

Ilman krapulaakin oli jo aivan riittävän suuri haaste herätä ennen sianpieremää ja raahautua Eastsideen, jossa äiti ja tytär tapasivat kerran kuussa aamiaisen merkeissä.

Margot mutristi suutaan. ”Arvatenkaan et ole vielääkään kertonut hänelle AOP-diilistä.”

Elle nappasi pöydältä kulhon, johon oli aamulla kaatanut muroja, ja alkoi erotella minivaahtokarkkeja tylsistä kauramuroista: hän jakoi sateenkaaret, kuut ja ilmapallot omiin ryhmiinsä. Hän kohautti olkapäitään ja vältteli Margot’n haukan-katsetta.

”Elle.” Margot suipisti suutaan.

Elle tunki suuhunsa kourallisen sateenkaarivaahtokarkkeja ja alkoi pureskella. ”Ei ole vielä tullut sopivaa hetkeä.”

”Tiedän, ettei kirjan kustannussopimuksesta kertominen sujunut niin kuin toivoit, mutta ei se tarkoita, etteivätkö sukulaisesi innostuisi tästä.” Margot’n virne oli melkein vakuuttava, mutta hymy ei ihan yltänyt silmäkulmiin. ”Hei, tämä on oikeasti iso juttu. Jos perheesi ei sitä tajua...”

Margot oli oikeassa siinä, että yhteistyö AOP:n eli nörttien nörteille kehittämän, maailman siisteimmän deittisovelluksen

kanssa oli iso juttu. Margot'n ja Ellen rakkauslapsi, johon he olivat upottaneet lukemattomia työtunteja, oli tähän asti ollut pelkkä sivuprojekti, mutta nyt siitä tulisi kokopäiväinen työ.

Ellen olisi pitänyt olla ratkeamassa riemusta ja julistaa ilosano- maansa kaikille vastaantulijoille, mutta äidillä olisi Ellen koke- muksen mukaan kaksi mahdollista reaktiota. Tämä joko penäisi vastauksia miljoonaan eri kysymykseen AOP:sta ja siitä, oliko Elle tarkistuttanut sopimuksen jollakulla luotettavalla henkilöllä ja oliko Elle varmasti harkinnut, ettei hän sittenkin haluaisi muka- van *normaalin* kuukausipalkkaisen työn, joka kerryttäisi eläkettä. Tai sitten äiti hymyilisi hajamielisesti ja alkaisi katsella tyhjyyteen heti kuultuaan sanat *deittisovellus* ja *astrologinen yhteensopivuus*. Silloin äiti vastaisi: ”Sepä mukavaa, Elle.”

Elle oli onnistunut tiristämään vastauksen ”hieno juttu, kulta” kertoessaan perheelleen tulevasta kirjastaan. Paitsi että isosisko Jane oli heti perään kertonut omat ilouutisensa eli odottavansa vuoden hedelmöityshoitojen jälkeen miehensä kanssa kaksosia. Se oli tietysti tärkeämpi uutinen, mutta Elle oli melko varma, että perhe oli vauvakuumeen keskellä unohtanut hänen kirjansa kokonaan.

Elle oli elänyt koko elämänsä vanhempien sisarustensa saavu- tusten varjossa, eikä hän ollut erityisen toiveikas sen suhteen, että perhe *vihdoinkin* kiinnostuisi hänen elämästään sen sijaan että vain kohteliaasti sietäisi hänen *omituksuuksiaan*.

Hän on varmasti oikein hauskaa seuraa. Hän on myös aivan toi- voton sählääjä.

Monet muutkin ajattelivat hänen perheensä lailla.

Mitä sitten, jos Elle hakikin johdatusta tähdistä elämäntaito- oppaiden sijaan? Tavanomainen oli tylsää, mutta miksi tuntui sitten täysin mahdolltomalta löytää ihminen, joka osaisi arvostaa erilaisia elämänvalintoja?

Margot heilutti kättään Ellen kasvojen edessä. ”Maa kutsuu Elleä.”

Elle pakotti itsensä hymyilemään. ”Anteeksi. Oli vain kehoilta. Pisti mielen matalaksi.”

”Kyllä se siitä.” Margot kähvelsi yhden Ellen ilmapallovaahdokarkeista. ”Unohda Brendonin sisko. Hän ei ollut oikea tyyppi sinulle, joten turha miettiä koko asiaa. Seuraavalla kerralla onnistaa ihan varmasti.”

Elle avasi suunsa, mutta samalla hänen silmänsä sumentuivat. Hän joutui nieleskelemään ennen kuin pystyi puhumaan. ”Mar, montako seuraavaa kertaa vielä tulee? Monilleko ensitreffeille joudun vielä lähtemään? Montako kertaa joudun vielä pettymään? Tiedän, etten saisi... luovuttaa, mutta onko ihan kamaa, jos haluankin... pitää vähän taukoa?”

Margot vaikutti järkyttyneeltä – varmaankin siksi, että Elle oli kaksikon optimisti. Elleä oli kutsuttu sinisilmäiseksi, eikä häntä häirinnyt, jos muut pitivät häntä liiankin toiveikkaana, mutta – ehkäpä hän oli myös harhainen. Ehkä oman tiensä kulkijalla ei voinutkaan olla seuralaista.

”Minusta... sinun pitää tehdä, miten hyvältä tuntuu.” Margot nyökkäsi päättäväisesti. ”Jos olet tympääntynyt ja haluat pitää deittailusta taukoa, minusta sinun kannattaa tehdä niin. Täydellinen kumppanisi on tuolla jossain autuaan tietämättömänä siitä, että hänen unelmiensa tyttö istuu tällä hetkellä asuntonsa lattialla ja mutustelee muroja ilman pikkareita. Hän saa luvan odottaa.”

Elle yritti hymyillä muttei aivan onnistunut, sillä torjutuksi tuleminen kirveli yhä. Hän oli ollut niin toiveikas ja tuntenut ohikiitävän hetken ajan yhteyden, jollaista ei voi teeskennellä.

Ehkä Margot oli oikeassa. Ehkä hänen täydellinen kumppaninsa oli siellä jossain, mutta yksi asia oli varma.

Se ei ollut Darcy.

Toinen luku

”*J*a silloin minä sanoin pojanpojalleni: ’Johnathon, olet liian lahjakas raatamaan niska limassa sen kokin alaisena. Perustaisit oman ravintolasi.’ Ja arvaatkos, niin hän myös teki! Omistaa nyt kolme ruokakojua. Oikea yrittäjä. Voitko uskoa?”

Rouva Clarencen reuman koukistamat sormet tärisivät kestokassin kantohihnan ympärillä. Darcy oli jo ottanut kantaakseen kaksi rouva Clarencen ostoskasseista, mutta nyt hän nappasi kolmannenkin ja sai naapuriltaan kiitokseksi taputuksen käsivarrelle.

”Sepä mukavaa, rouva Clarence.” Darcy yritti olla irvistämättä, kun raskaimman kassin sanko pureutui kipeästi kyynärvarren herkkään ihoon. ”Olette varmasti oikein ylpeä.”

Vanhempi nainen huokaisi. ”Olen kyllä. Vielä kun hän löytäisi itselleen tytön, *mukavan* tytön.” Ovela katse vilkuili Darcya päästä varpasiin. ”Darcy kultaseni, onko sinulla ketään mielitettyä?”

Darcy yritti parhaansa mukaan irvistämisen sijaan hymyillä anteeksipyytävästi. ”Olen pahoillani. Töissä on kova kiire.”

Vanha naapuri suipisti suutaan selvästikin hiljaisen paheksunnan merkiksi. Kunpa Darcyn velikin luovuttaisi yhtä helpolla.

Onneksi hissi saapui juuri silloin perille yhdeksänten kerrokseen ja ovi avautui. Rouva Clarence asui asunnossa 901, aivan hissien vieressä.

Darcy raahasi kädet tärysten ostokset ovelle ja odotti, kunnes rouva Clarence sai vihdoin lukon auki ja pyysi häntä peremmälle. Darcy laski ostokset keittiön ruokapöydälle rouva Clarenden pitkäkarvaisen persialaiskissan, Prinsessan, viereen. ”Haluatteko, että puran nämä kaappeihin?”

Vanhus rapsutti kehräävää kissaa korvien takaa ja pudisti päätänsä. ”Ei tarvitse, jätä siihen vaan. On aina niin mukavaa, kun autat, Darcy. Olet tuollainen kullannuru.”

Darcy heilautti kättään hyvästiksi ja asteli kotiovelleen. Heti sisälle päästyään hän tiputti avainnipun eteisen pöydän puukulhoon ja lysähti ovea vasten.

Mikä ilta.

Hänen suosikkimekkonsa – Oscar de la Rentan vintageluumus, joka oli alun perin kuulunut hänen mummvivainaanalleen – saattoi olla pilalla, iltapäivällä silmien väliin iskenyt kamala päänsärky oli päivän mittaan vain pahentunut, ja vaikka hän rakastikin Brendonia, tällä hetkellä olisi tuntunut ihanalta ajatukselta kuristaa veljeä niin lujaa että tämän silmät pullottivat.

Mitä Brendon oli oikein ajatellut? Vai oliko tämä ajatellut ollenkaan? Astrologi? Sillä ei ollut mitään väliä, vaikka Elle olikin uskottoman sievä. Heillä ei ollut mitään muuta yhteistä kuin kyvyttömyys olla vilkuilematta toisiaan. Treffit olisivat voineet olla jopa lupaavat, jos Elle ei olisi kertonut etsivänsä *sielunkumppaniaan*.

Darcy pyöritteli silmiään.

Hän ei olisi saanut alun pitäenkään suostua Brendonin ehdotukseen, että tämä koettaisi löytää hänelle sopivan kumppanin, mutta veli oli niin vilpittömän innokkaasti halunnut nähdä hänen rakastuvan, vaikka Darcyn rakkaushaaveet olivatkin käytännössä kuopatut. Oli ollut helpompaa suostua kuin selittää, miksi ei... eritoten sen jälkeen kun Brendon oli kertonut varanneensa pöydän ravintolasta, jota Darcy oli halunnut kokeilla siitä

lähtien kun oli nähnyt Food Networkissa ohjelman ravintolan kokista. Niinpä hän oli vastahakoisesti suostunut. Yhdet treffit, yksi drinkki, mahtavaa ruokaa ja hieman pintapuolista rupattelua. Hän uskaltautuisi ihmisten ilmoille ja tekisi näin Brendonin iloiseksi. Mikä oli pahinta, mitä voisi tapahtua?

Darcy, suostuisit nyt. Pitäisit Clarissasta ihan varmasti.

Susanna on ehdottomasti sinun tyyppiäsi.

Tulet varmasti juttuun Veronican kanssa, lupaan sen.

Darce, Arden taitaa olla sinulle se oikea.

Brendon ei ollut tyytynyt vain yksittäisiin treffeihin, ehei. Ensimmäisten treffien jälkeen tämä oli löytänyt joka viikko uuden ehdokkaan – kuinka ihmeessä veli tunsikin niin paljon queer-sinkkuja? – ja kolmen kuukauden sokkotreffirumban jälkeen Darcy oli nyt virallisesti saanut tarpeekseen. Oikeastaan raja oli tullut vastaan jo kuukausi sitten, mutta Brendon oli kauhistanut kuullessaan, että siskolla ei ollut aikaa tai halua vakavaan ihmissuhteeseen. *Joko sinä parien tylsien treffien jälkeen luovutat? Tämä tyyppi on täydellinen, usko pois.*

Kukaan ei ollut täydellinen.

Seuraavalla kerralla Darcy ei sortuisi lähtemään treffeille silmiään pyöritellen Brendonin mieliksi. Ei vaikka tämä mököttäisi ja käyttäisi kaikki pikkuveljen taivuttelukeinonsa. Darcy ei suosittuisi. Hän ei jaksanut toteuttaa pikkuveljen romanttista näkemystä tosirakkaudesta. Hän ei etsinyt *sitä oikeaa*. Ei enää.

Riisuttuaan viinissä ryvettyneen mekon yltään ja laitettuaan sen syrjään kuivapesua varten – ehkä pesulassa silkkikangas saataisiin jonkin ihmeen kautta puhtaaksi – Darcy seisoikin keittiössä vatsa kurnien.

Hänen katseensa ei kuitenkaan kiinnittynyt jääkaappiin vaan kuivaruokakaappiin. Tällainen päivä suorastaan *vaati* maa-pähkinävoita.

Nahkasohva natisi, kun Darcy käpertyi sen nurkkaan pähkinävoipurnukka kainalossa, pussillinen suklaahippuja kädessä ja lusikka toisessa. Vihdoinkin. Hän käynnistäisi tallentavan digiboksin ja siirtyisi Whisper Coveen, jossa hän saisi todistaa Nikolain ja Gwendolynin sekä Carlosin ja Yvetten uusimmat tempaukset; halpamaisella Pricen perheellä oli enemmän luurankoja kaapissaan kuin Darcylla oli kenkiä.

Digiboksin parissa vietetty perjantai-ilta oli pyhä, sillä silloin hän sai katsella *Whisper Coven* viikon jaksot. Pyhä ja *salainen*. Ohjelma oli typerä, ja oli oikeastaan naurettavaa, että hän piti siitä, mutta siksi se olikin hänen oma pikku paheensa.

Kolmannen jakson kohdalla Nikolain ja Gwendolynin välillä kuukausien ajan kasvanut jännite oli huipentumassa suudelman. Heidän huulensa lähestyivät toisiaan, ja Nikolai sipaisi peukalollaan Gwendolynin posken herkkää kaarta. Darcyn hengitys kiihtyi, ja hän nojasi eteenpäin istuintyynyllä suklaahippupussia tiukasti puristaen. Nyt se tapahtuisi, nyt –

Jostain kuului äänekkäs pamaus, ja Darcyn saama sätky sinkosi suklaahiput kaaressa ilmaan. Sydän läpähti rintalastaa vasten kuin säikähtäneellä jäniksellä.

Joku koputti oveen.

Jessus. Hän pyöritteli silmiään omalle dramaattisuudelleen. Se oli ollut pelkkä koputus, mutta hän oli ollut täydellisen uppoutunut ohjelmaan ja nohtanut koko muun maailman. Naurettavaa.

Hän puikkelehti suklaahippujen ohi ovelle ja epäröi, kun rystiset rummuttivat taas armottomasti puupintaa.

”Darcy, avaa.”

Hän sulki silmänsä, ja pulssi alkoi tasaantua.

Brendon.

Hänen silmänsä rävähtivät auki.

Brendon.